

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Fabrikalardan makine sesinden

önce *İşçinin Sesi* gelecek!

Yıl:16 Sayı:399

Gün örgütlenme ve

hazırlık günüdür!

23 Temmuz 1990

İnanç, özveri, emek – sarsılmaz parti demek!

GELENEĞİMİZ ONURUZUMUZ

ÖZVERİ TAARRUMUZ

Özveri taarruzu, parti kültürümüzün çok önemli bir ögesi, partimizin devrimci harekete katkısıdır. Bu yazıda, özveri taarruzunun özünü, amacını, devrimci bir gelenek olarak taşıdığı özellikleri ele alacak, yeni yoldaşlarımızın “örgüt kültürünü özümsemesine” katkıda bulunmaya çalışacağız. Yine de, taarruzu anlamak, bütün yönleriyle kavramak için sayfalar dolusu yazı da, saatlerce süren anlatım da yetmez. özveri taarruzunu anlatmak zordur! Onu *yaşamak* gerekir! Bir özveri taarruzu, bin deneyimdir!

Özveri taarruzu, parti kültürümüzün çok önemli bir ögesi, partimizin devrimci harekete katkısıdır. Bu yazıda, özveri taarruzunun özünü, amacını, devrimci bir gelenek olarak taşıdığı özellikleri ele alacak, yeni yoldaşlarımızın “örgüt kültürünü özümsemesine” yardımcı olmaya çalışacağız.

Sorular, sorular...

Özveri taarruzunun başlayacağı haberi kendilerine iletildiği zaman, çok sayıda yeni üye ve sempatizan yoldaşın kafasında çeşit çeşit sorunun canlandığını görür gibiyiz:

Taarruz nedir? Neden “özveri” taarruzu? Neden belli dönemlerde

yapılıyor, biz devrimciler zaten sürekli taarruzda değil miyiz? Bu dönemin dışında özveride bulunmayacak mıyız?

Bu uygulamanın kaynağı nedir? Özveri taarruzu, yalnızca örgüte mali destek için mi yapılıyor, başka amacı da var mı? Toplanan para kime gidiyor, kim, nasıl, nereye harca-

yacak?

Taarruz, yalnızca parti üyelerine mi açık, yoksa çevremdeki insanları da katayım mı? Bunun yararı, zararı ne olur?

Taarruza, örneğin ben ilk kez katılıyorum. Hedef, taahhüt nedir, bunlara neden gerek duyuluyor?

Benim bütçem sınırlı, hedefimi

yerine getiremem. O halde ne yapabilirim? Bana ne gibi yol, yöntem önerirsiniz?

Bu ve bunun gibi yanıt isteyen birçok soru olacaktır. Bunların bir kısmını burada yanıtlayacağız. Yine de belirtelim ki, taarruzu anlamak, bütün yönleriyle kavramak için sayfalar dolusu yazı da, saatlerce süren anlatım da yetmez. Özveri taarruzunu anlatmak zordur! Onu yaşamak gerekir!

Burjuvazinin sömürüsüne karşı proletaryanın devrimci özverisi

Burjuvazinin, "vatan, millet, İstiklal Marşı" edebiyatının desteğinde emekçi halktan her gün istediği "özveri"nin(!) ne menem birşey olduğu, gün gibi ortadadır. O, işçilere, emekçilere, az ücret iste diyor. Kemerini daha da sık, hatta aç kal, üstüne üstlük, zorunlu "tasarruf" yap, diyor. İş güvencesi, hak hukuk, tazminat, konut vb., insanca yaşam isteme, ama konut fonuna ödeme yapmayı unutmama, diyor. Ver diyor, ver, ver!...

"Akşam oluyor, güneş ufka doğru ilerliyor. Daha şu küçük tepeyi de tırmanmamız gerek, ondan sonra az birşey kalıyor. Kaslarımız çatırdıyor, avuç içlerimiz yanıyor, hepimize sıcaklık basıyor. Bütün gücümüzle ilerliyoruz, iş ilerliyor. Aman yardım edin zaman az kaldı. Bir Kızılordu askeri bize dik dik bakıyor. Elinde akordiyonu, acaba aklından neler geçiriyor? Kim bunlar? Cumartesi günü herkes evinde otururken bunlar burada ne arıyor?"

"Bütün bu sorulara yanıt veriyorum. 'Arkadaş, neşeli birşeyler çal. Biz sıradan işçiler değil gerçek komünistleriz. Görüyorsun ya elimizden nasıl iş çıkıyor. Buraya tembellik yapmaya değil, candan, yürekte çalışmaya geldik.'"

"Kızılordu askeri akordiyonu usulca yere bırakıyor ve halata sarılıyor. Bir işçi türküsünün sözleri yankılanıyor: 'Heyamola, heyalessa...'"

("Bir Bolşeviğin Subbotnik anıları", *İşçinin Sesi*, sayı: 380, 21 Ağustos 1989)

Burjuva devletin sözcülerinin, işveren temsilcilerinin, "özveri yapmak gerekir, özveri istiyoruz" gibi sahtekarlıklarla dayattıkları bu istemler, bütün amacı "kâr, kâr, yalnızca kâr" olan sömürü ve soygun düzeninin biraz daha sürmesini sağlamaya, işçi sınıfının ilğini biraz daha kurutmaya yöneliktir. Burjuvazinin yaptığı, işçi sınıfı açısından çok derin anlam taşıyan "özveri" sözcüğünün içini boşaltmak ve bundan kendi sınıf çıkarı yolunda yararlanmaya çabalamaktır.

Özveri sözü, özünden vermek, kendinden birşey katmak demektir. Özverinin inançla derinden bağı vardır. En derin anlamını da işçi sınıfının savaşı, sömürsüz, adil bir dünyayı kurabilmek için yaptığı, ölçülemeyecek derecede büyük özveride bulur. Kahrolası sömürü düzenini amansız bir savaşla yıkmak gereği işçi sınıfının bilincinde yer ettikçe, hele sömürü düzeninin yıkıntıları üstüne yepyeni bir dünyanın, sosyalizmin kuruluşu gibi yüce bir görev onun önüne geldiği zaman, özveri sözcüğünün derin anlamı daha iyi anlaşılır.

Devrimi halk yığınları yapar. Bıçak kemiğe dayanınca, yaşam çekilmez olunca, "yeter gayrı" diye haykırarak ayağa kalkan halk yığınlarının "devrim için canını vermeyi" göze alması, işte bu, özverinin en üst noktasıdır. Devrimini yapmış işçi sınıfının, bir yandan sosyalizm kuruculuğunun dev güçleriyle boğuşurken, bir de karşı-devrimcilerin saldırılarını püskürtmek için yarattığı harikalar, dünya işçi sınıfı tarihine geçmiş destanlardır.

Özverinin anlamını en iyi işçi sınıfı bilir!

İşçi sınıfı, burjuvazinin en yetkin güçlerine karşı devrim savaşımını, ancak "devrim uğruna canvermeyi" göze alacak bir özveriyle çalışan, devrimci çalışmanın her alanını ve o alanda yaratılan her gücü tek bir mekanizma altında toplayabilen, yığınların devrimci coşkusunu, enerjisini, profesyonel bir çalışmayla birleştirebilen bir parti eliyle yürütebilir. Bu parti, komünist partisidir.

Amacı "devrim yoluyla proletarya diktatörlüğünü kurmak ve komünizme varmak" olan komünist parti, "Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmine bağlı komünistlerin gönüllü birliği, işçi sınıfının ideolojik, siyasal öncüsü"dür. (TKP Tüzüğü, s.14) Öncünün kadroları, zorlu, sınıfa her açıdan örnek, özveride de öncü savaşçılar olmak durumundadırlar. Bu anlayış, 1980 yılında Türkiye'de örgüte dağıtılan bir tektirde çok güzel ifade ediliyordu: "Gerçek bir Bolşevikler örgütü, devrim savaşımına yalnızca bağlılığını, keseneğini, boş zamanlarını değil, tüm enerjisini, tüm yeteneğini ve ömrünü veren devrim savaşçılarıyla kurulur."

Devrimci savaşım, devrimci özveri üstünde yükselir

Böyle bir örgüt, kapitalist toplumda yaşamın kaçınılmaz olarak getirdiği, gün 24 saat zihinlere şırınga edilen burjuva ideolojisine, bencil, çıkarıcı, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" cı anlayış ve tutumlara karşı kararlı savaşım vermeden oluşturulamaz.

Öte yandan, "tüm enerjisini, tüm yeteneğini ve ömrünü devrime ada-

ma" durumu, komünistin, ha deyince kazandığı ve bir kez ulaşıncı da sürgit varolacak bir özellik değildir. Sınıf savaşımı, komünist kadroları her somut durumda, savaşımın her keresinde sınırlar, onlardan özverilerini her alanda *tekrar tekrar* kanıtlamalarını ister, anlayışlarını tazeleyip geliştirmelerini bekler. Bu gereği yerine getiremeyen, kendini ve üyelerini sürekli olarak, işçi sınıfının devrimci özveri anlayışıyla eğitmeyen bir örgüt, devrime doğru bir adım bile atamaz.

Bunun yanında bir de, bugün her zamankinden daha çok önem taşıyan, partinin bağımsız komünist kişiliği söz konusudur. Kendi sınıfının gücüne dayanmayan, parasal sorununu asıl olarak üyelerinin ve sempatanlarının devrimci özverisi yolundan çözmeyen örgüt sınıfsal bağımsızlığını koruyamaz. Yürükoğlu yoldaşımız, bir özveri taarruzu sırasında yaptığı bir konuşmada, TKP'nin bu anlayışını şu sözlerle anlatıyordu:

"Tarih kitapları mali zorluklardan yıkılan bir siyasal hareket yazmıyor ama yazılmasa da bu, kavganın en çetin yönlerinden biridir.

"Dünya komünist hareketi, sosyalist ülkeler diyelim Lenin zamanındaki gibi olsaydı, mali destek belki söz konusu olabilirdi. Durum böyle değildir. Partimizin ardında devletler, destekleyen eller yoktur ve gururla söyleriz ki, bugünkü çerçevede hiçbir zaman da olmayacaktır. Biz Türkiye işçi sınıfının, proleter enternasyonalizmine derinden bağlı, ama hiçbir mihraka bağlı olmayan bağımsız kafalı, bağımsız vicdanlı partisiziz. Ayrıca, insanlık suçu saydığımız yollardan para yaratmayı da reddederiz. Böyle olunca,

işinde gücünde, çalışan namuslu insanlardan, işçilerden başka döneceğimiz bir yer yoktur." (*İşçinin Sesi*, sayı 350, 23 Mart 1990)

İşte, özveri taarruzu, "devrimci savaşım, devrimci özveri üzerinde yükselir" diyen komünistlerin attığı *bilinçli* adıma verilen addır.

Özveri taarruzu, kapitalizmin gün 24 saat aşladığı olumsuzlukları törpülemek, komünist kişiliği geliştirmek, devrimci savaşımın çıkarlarını *herşeyin üzerinde* tutma bilincini güçlendirmek, "devrim ve parti için canını esirgemeyen başka neyini esirgeyebilir" anlayışını tazelemek, kolektiflerin ve üyelerin elindeki *tüm olanakları devrimin ve partinin çıkarları için seferber etmek* amacını taşıyan bir okuldur.

Özveri taarruzu, "her özveri parti için" ve "inanç, özveri, emek — sarsılmaz parti demek" belgilerinde yansıdığı gibi, işçi sınıfının devrimci özveri anlayışını parti kadrolarına daha çok taşımaya, bu sayede partiyi sınıfla daha sıkı bağlamaya yönelik, hummalı bir eğitimidir.

Taarruz, partimizin burjuvaziye karşı yürüttüğü ve geniş maddi olanaklar gerektiren yoğun savaşımın önündeki zorluklara, devrimci savaşımın ivmesini düşüren olumsuzluk, huy ve alışkanlıklara karşı, iki ay boyunca *her zamankinden daha yoğun* saldırdır. "Taarruz" sözcüğü bu nedenle seçilmiştir. Eylemi güzel anlatıyor. Ekim Devrimi'nin *kızıl cumartesilerinin (komünist subbotniklerin)* ruhunu güzel yansıtır. Özveri taarruzu geleneğini biz muzaffer Ekim Devrimi'nden Türkiye'ye taşıdık.

Özveri taarruzu düşüncesinin kaynağı, Ekim Devrimi'nin komünist subbotnikleridir

Partimiz, ilk kez 1977 yılında "yaz taarruzu" adıyla başlattığı özveri taarruzu düşüncesini Lenin'den, 1917 Ekim Devrimi'nden aldı.

Lenin, "emekçilerin çoğunluğunun tarihsel olarak yaratıcı bir çabayla katılmadığı bir devrim başarıya ulaşamaz" diyordu. Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesi, devrim sonrasında sosyalizmin kurulması, işte bu "yaratıcı çaba"nın ürünüdür.

Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren Rusya işçi sınıfı, devrimi, karşı-devrimcilerin ve emperyalizmin yoğun saldırısına karşı koruyabilmek ve sosyalizmi kurabilmek için, ne büyük toplumsal ve kişisel özveri gerektiğini görerek, *kızıl cumartesiler (komünist subbotnikler)* geleneğini yarattı.

"'Kızıl cumartesiler'de, ... bir günlük çalışmayla birkaç günün işi başarıyla bitiriliyordu. Çalışma gününün sonunda birlikte Enternasyonal söyleniyor ve yapılan işin başarısı kutlanıyordu. Sanki Enternasyonal'in zafer dolu sözleri tüm Rusya'ya yayılıyor ve daha az disiplinli, yorgun olan işçileri canlandırıyor, harekete geçiriyordu. Tüm Rusya, sosyalizmi bilinçli bir özveriyle kutluyordu." (*İşçinin Sesi*, sayı 380, 21 Ağustos 1989)

Lenin, *komünist subbotniklerin* kahramanlığını şu sözlerle vurguluyordu:

"'Komünist subbotnikler'in bu denli önemli olmasının nedeni, bunların, durumları hiç de öyle iyi olmayan değişik mesleklere sahip ya da mesleksiz, kalifiye olmayan ve *normal*, yani *fazlasıyla* güç koşullar altında yaşayan işçilerin kendi girişimleriyle başlatılmış olmasıdır.

"Moskova'nın kalifiye olmayan işçileri ve demiryolu işçileri, ... bu aç işçiler, burjuvazinin, Menşeviklerin ve Sosyalist-

Devrimcilerin kötü niyetli, karşı-devrimci ajitasyonu ile çevrilmiş oldukları halde, 'komünist subbotnikler'i örgütleyiyorlar. Ücret almadan fazla mesai yapıyorlar ve gıdasızlıklarından dolayı bezgin, yıpranmış ve bitkin olmalarına karşın emek üretkenliğini muazzam derecede artırmayı başarıyorlar. Bu en yüce kahramanlık değil mi? Bu son derece önemli bir değişikliğin başlangıcı değil mi?" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.29, s.426-427)

Evet, bu çok önemli bir değişikliğin başlangıcıydı. Tüm enerjisini ve yaratıcılığını, dillere destan özverisini, *komünist subbotniklerle* seferber eden Sovyet işçi sınıfı, tarihsel olarak çok kısa denebilecek bir süre içinde, Çarlık Rusyası'nın yıkıntılarının üzerinde dev Sovyet devletini yükseltti.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin, II.Dünya Savaşı'ndan 25 milyon kayıp vererek çıkmasına karşın, kısa sürede toparlanmasının, emperyalizme kafa tutan bir dünya gücü durumuna gelebilmesinin sırrı, yine işçi sınıfının, kökü "komünist subbotnikler"de yatan özveri ruhudur. Binlerce örnek gösterilebilir, ama biz biriyle yetinelim: Sürekli buzlu toprakla kaplı Sibiryayı boydan boya geçerek ülkenin batısını Pasifik okyanusu kıyısına bağlayan, dünyanın en uzun demiryolu projesi (BAM), Sovyet işçi sınıfının, Sovyet gençliğinin "komünist subbotnikler"inin ürünüdür.

Komünist subbotnik: komünist inanç, özveri ve komünist disiplin

Lenin, *komünist subbotniklerin* devrimci özveri, devrimci disiplin ve kollektif ruhu üstüne şunları diyordu:

"... İşçilerin kendi girişimleriyle başlattığı *komünist subbotniklerin* gerçekte muazzam bir önemi vardır. Bunun

yalnızca bir başlangıç olduğu açıktır. Ama öyle bir başlangıç ki, fevkalade büyük bir öneme sahip. Bu, burjuvazinin yıkılmasından daha güç, daha somut, daha radikal ve daha belirleyici bir devrimin başlangıcıdır. Zira bu bizim kendi tutuculuğumuza, disiplinsizliğimize ve küçük burjuva bireyciliğimize karşı kazandığımız bir zaferdir. Kahrolası kapitalizmin işçi ve köylüye bir miras olarak bıraktığı bu kötü alışkanlıklara karşı kazanılmış bir zaferdir. Yalnızca bu zafer pekiştirildiği zaman yeni toplumsal disiplin, sosyalist disiplin yaratılacaktır. Bundan sonra ve yalnızca bundan sonra kapitalizme geri dönüş olanaksızlaşacak, komünizm gerçekten yenilmez olacaktır." (Lenin, "Büyük Başlangıç", *Toplu Yapıtlar* İng. basım, c.29, s.411-412)

Lenin, sosyalizm kuruculuğunda Sovyet işçi sınıfının ne kadar derin özveri gösterdiğini, bir başka yazısında şöyle anlatıyordu:

"... Yalnızca (bu) bilinçli ve gönüllü olarak yapılan ve eski disiplin yöntemlerine başvurmadan, Kızılordu'nun disipliniyle desteklenen, eşi görülmemiş özveriler nedeniyle — yalnızca bu muazzam özveriler nedeniyle — ileri işçiler diktatörlüklerini sürdürdüler ve tüm dünya işçilerin saygısını hak ettiler. Bolşevikleri karalamakta bu denli iştahlı olanlar unutmazınlar ki diktatörlük, onu uygulayan işçilerin kendileri için en büyük özveri ve açlık demek oldu." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.30, s.498-499) (abç)

Komünist geleceğe beslenen derin inanç ve umutla, komünist disiplin ve örgütlenmeyle desteklenirse, böyle bir özveriyi, onyılları bırakın birkaç ay bile sürdürmek olanaklı olabilir miydi?

Türkiyeli komünistlerin Lenin'in izinden gitmeleri, *komünist subbotniklerin* şanlı geleneğini 13 yıldır özveri taarruzları ile sürdürmeleri ve sosyalizmin değerlerine sınıksız sarılmaları, elbette tesadüf değildir. *Komünist subbotnikler*, özveri taarruzları, sınıf savaşımında *bizim safın*, dünya işçi sınıfının devrimci savaşım gelenekleridir.

Bugün, emperyalizmin desteğinde sosyalizme saldıran Gorbacıların, neden bu ruhu, bu inancı öldürmeye çalıştıkları açık değil mi?

Bir özveri taarruzu, bin deneyim!

Türkiyeli komünistlerin, Ekim Devrimi'nin *komünist subbotnikler* geleneğini Türkiye'ye taşıyarak 1977'de başlattıkları özveri taarruzunun genel çerçevesini şöyle özetleyebiliriz:

Devrimci özveri ve komünist kişiliğin geliştirilmesi.

İdeolojik gücün maddi güce çevrilmesi.

Partinin mali açıdan bağımsız ve sarsılmaz bir güç durumuna getirilmesi.

Devrimci özveri, kişinin işçi sınıfı davasına, kişisel çıkarını devrimin ve partinin çıkarlarına bağımlı kılmaya olan inancıyla bağlıdır. Yürükoğulu yoldaş bu bağışın sözlerle dile getiriyor: "Herşey insanın inancına ve inadına bağlıdır. İnsanın kapasitesi sınırsızdır. Bugün kaldırdığımız güçlüklerin çok daha fazlasını kaldırabiliriz ve kaldıracağız. Ve de uzunca bir süre kaldıracağız." (*İşçinin Sesi*, sayı 160, 3 Haziran 1981)

Lenin, *komünist subbotnikler* üze-

rine yazdığı bir yazıda, komünist adıyla özverili çalışmanın başına değiniyor ve komünist ünvanını, yalnızca, çalışmalarını komünist bir biçimde örgütleyebildiklerini pratikte gerçekten göstermiş olan ve bunu halk yığınlarına da kanıtlayabilmiş gerçek komünistlerin taşımalarına izin vermek çok iyi birşey olacaktır diyordu. Lenin, önce toplum yararına, tüm çalışan halk yararına karşılıksız çalışma, emek üretkenliğini yükseltme ve çalışmayı örnek bir biçimde örgütlemeye yeteneğine sahip olduğunuzu gösterin, sonra o şerefli komün ünvanına elinizi uzatın diyordu.

Bizim her taarruzumuz, tam da Lenin'in bu anlayışının tekrar tekrar bilince çıkarıldığı bir sınama alanı, yani okuldur. Taarruzun bu özelliğini, üstün komünist Yalçın Çağlar (Bedir Aydemir) yoldaşımız şöyle anlatıyordu:

"Taarruzlar büyük ağırlığı ile militanların omuzlarında gider. En büyük özveriyi onlardan bekler. Bu her zaman böyle olmuştur. Bu nedenle de en başta onların bilincini, kararlılığını sorguya çeker. 'Az veren candan, çok veren maldan' hesabı, taarruza kıyısından köşesinden katkıda bulunan "çevre"de taarruz nedeni ile örgütlenmesi arasında "sorun" çıkan pek olmaz. Militanlar için durum farklıdır. Onlar, bir taarruzdan diğerine artan büyük bir özveriyi *sürekli* yapmak durumundadırlar. Komünizme, devrime inancını yitirmekte olan bir kimse için bu dayanılır birşey değildir." (*İşçinin Sesi*, sayı: 274, 7 Ocak 1985)

Taarruz, bu tipler için bir elektir. Lenin, "devrimci savaşım sırasında özveriden, 'çok fazla' fakirleşmekten korkan işçi aristokratları parti içinde olamazlar" diyordu. Bizde de aynen öyledir. Her özveri taarruzu, partimiz için bir *arınmadır*. Bunun objektif bir sonucu, parti disiplininin güçlenmesidir.

Kaypak, sallantılı unsurların, sözde devrimcilerin, aramıza tesadüfen katılanların, inancını yitirenlerin ayıklandığı bir süreç olan "taarruzdan, özveri eğitiminden geçen kadrolarda, komünist partisi üyesinde disiplin yükselir. İşçi sınıfının enerjik, çalışkan ve üretici bir sınıf olmasından gelen özellikler parti çalışmasına daha çok yansır. Tüm kadrolarını, genel sekreterinden IMG üyesine kadar bu sınava sokan parti, özveri taarruzundan daha disiplinli, özverili, savaşkan, enerjik, daha kararlı ve daha üretken kadrolarla işçi sınıfının önüne çıkar." (*İşçinin Sesi*, sayı: 341, 11 Kasım 1987)

Özveri taarruzu, partinin büyüme mekanizmalarından biridir

Komünist partisi, işçi sınıfının merkezi örgütlenmiş, illegal partisidir. Çalışmasını burjuvazinin yoğun baskısı altında sürdürür. Genelde parti çalışması, büyük maddi olanakları gerektirir. İlegal, konspiratif çalışma ise, daha büyük "parasal zorluk" demektir. Bazan öyle olur ki, birçok yoldaşın yaşamı buna bakar. Sözün kısası, komünist partisi, sınıfın bağımsız örgütü olarak devrim savaşımını başarıya götürebilmek için, mali açıdan güçlü bir örgüt olmak durumundadır. Özveri taarruzu, bunun bir levyesidir.

Komünistler, mali sorunun çözümünde, parti üyelerinden başlamak

üzere, sempatizanların, olabildiğince geniş işçi-emekçi çevrenin enerjisini seferber etmeye çalışırlar. Soruna, düzene entegre olmuş tüccar kafasıyla, hatta bunları bile kullanamayan memur kafasıyla yavaşmazlar.

Parti üyelerinin mali özveri anlayışının derinliği, çevremizdeki sempatizanların, Türkiye işçi sınıfının partisinin, hedeflerini büzmeden, eylemlerini kısımadan, ortama uygun iş yapabilmek için paraya gereksinim duyduğunu kavramalarını ve bu davaya yakınlık göstermelerini doğrudan etkiler. Onlara örnek olur.

Komünist partisi, devrim ve sosyalizm hedefine ilerleyebilmek için, işçi sınıfının gönlünü ve kafasını kazanmak zorundadır. Parti gönüllerini ve kafalarını kazandığında, işçilerin yapamayacağı hiçbir özveri yoktur. Lenin'in devrim için konuşurken vurguladığı gibi, "eğer işçi sınıfı özveri yapmaya hazırsa, ... sorun çözülecektir, herşey bu sorunun çözümüne yönlendirilmelidir, işçi sınıfının kararlılığı, 'teslim olmaktansa ölmek' parolasına sarsılmaz bağlılığı, yalnızca tarihsel bir etken değil, belirleyici, kazandırıcı etkendir." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım c.30, s.454)

Özveri taarruzu, bu yönüyle, geniş işçi yığınlarını parti düşüncesine kazanma amacıyla, sürekli yürütüğümüz yığın çalışmasına ivme katar. Parti kadrolarının işçileri daha yakından, evlerinde, kendi yaşamları içinde tanımlarını, işçi sınıfı denizinde balık gibi yaşayabilmelerini özendirir.

Taarruz boyunca, daha geniş çevreleri taarruza katma çabası, yeni yığın ilişkilerinin yaratılması, yeni sempatizanlar, üyeler kazanmak, yani parti örgütünü büyütme demektir. Özveri taarruzu, her açıdan partinin büyüme mekanizmalarından biridir.

Hedefli çalışmak ne demek? Özveri taarruzunda hedef nasıl belirlenir?

Özveri taarruzunun kilit kavramlarından biri, hedef saptamak, taahhütte bulunmaktır. Hedefli çalışma ne demektir sorusunu örgütsel çalışmanın geneline yönelik olarak Yürükoğlu yoldaş şöyle yanıtlıyor:

"Hedef belirleme, etkin bir örgütçünün birinci ve en temel özelliğidir...

"(...)

"Partide her görevin çeşitli yönleri vardır, her görev acil ya da acil olmayan çeşitli hedeflerden oluşur... O günün en önemli hedefleri asıl başarıyı sağlayacak hedeflerdir. Görevi alan yoldaşın hedefleri arasında hangileri canalıcı önem taşımaktadır? Asıl olarak hangi hedeflere yüklenecektir? Partinin amaçlarına en iyi hizmet edebilmek için o günün ana halkaları nelerdir?...

"(...)

"... Parti çalışmasında düzeltmemiz, geliştirmemiz gereken yönlerden birisi de budur... Hangi yöntemle olursa olsun, hedef belirlemeyi mutlaka alışkanlık durumuna getirmemiz gerekiyor.

" 'Dur ve hedeflerinle çalışmanı karşılaştır.' " (R.Yürükoğlu, *Örgüt ve Örgütçü*, s.116-117, 123)

Hedefli çalışma, yaşamımıza ivme kazandırır. Bir bütün olarak örgütte ve bireylerde atıl duran enerjileri, koyduğumuz hedefler ve bu hedefleri aşmak için bilinçli girişimciliğimiz harekete geçirir.

Özveri taarruzunda hedefin saptanması da, komünistleri öteki hareketlerden ayıran özellikler arasındadır. Örgütümüz, hedefini, üyelerin yapabileceğiyle sınırlı tutmaz, başka bir deyişle, "ayağını yorganına göre uzatmaz!" Hedefini, sınıf savaşımının partinin önüne koyduğu görevlere göre, "yapılması gerekeni" hareket noktası olarak belirler. Kendi gücünü, bu hedefi gerçekleştirebilir düzeye erdirmeye çalışır. Bunun öyle bir mantığı vardır ki, hedefini gerçekleştirebilmek için, örgüt kendini geliştirmelidir ve de gerçekleştirdiği hedef kendini daha da geliştirmesi için kaynak sağlamalıdır.

Bu yaklaşım, içinde gelişme isteğini, çabasını taşımakta ve bunun sonucunu da vermektedir. Tek tek partilileri ve bir bütün olarak parti örgütünü ilerletmektedir. İşte, özveri taarruzlarının bugüne kadar sağladığı üstün başarının sırrı, her alanda uyguladığımız bu genel yaklaşımdır. Böyle olmasa, kapitalizmi devrimle yıkmayı, sosyalizmi kurmayı nasıl düşünebiliriz?

Özveri taarruzunda belirlenen hedefi, mali hedef, ideolojik hedef, siyasal hedef gibi elemanlara ayırarak da düşünebiliriz. Bunların vurgusu ve biçimi, günün ortamına ve örgütün konumuna göre farklılıklar gösterebilir, ama hepsi de her zaman genel hedefte "mündemiç"tirler. 1981'deki taarruzun vurgusunun "faşizme karşı" olması, 1987'de "on kat, yüz kat daha fazla işçiyi kazanalım" belgisinin ağır basması, bu taarruzda ise vurgunun "mali kaynak yaratma ve örgütlenme"de olması, buna örnektir.

Her özveri parti için

Mali hedef, örgütün, günün görevleriyle bağlı olarak gerçekleştirmeyi taahhüt ettiği para miktarıdır. Örnek verirsek, 14.Özveri Taarruzu'nun mali hedefi, "partinin mali bunalımdan düzlüğe çıkarılması ve mali gücünü artırarak, yapılması gereken işler ve yeni girişimler için kaynak yaratmaya koyulması" anlayışıyla belirlendi.

Örgütün bu alanda genel hedefi, a) kolektif ve b) kişisel hedeflerden oluşur. Hem kolektifler (İngiltere örneğinde İTİB, "İyi Haberler" "Gümüşler" vb. gibi) hem de tek tek üyeler, koydukları hedefleri aşmak için tüm güçlerini ortaya koyarlar. Bu yolda, *masraflarını kısar, gelirlerini artırır*lar.

Masrafları kısmak denince, salim

kafayla bir düşünün. Özveriyi en üst düzeylere çıkarabilmek açısından, kısıntı yapabileceğimiz, hatta bir süre için bütünüyle kaldırabileceğimiz kişisel masrafların hiç de az para tutmadığını göreceksiniz. (İlk taarruzlarda İTİB üyelerinin, evlerde toplu kalıp, toplu yemek yeme yöntemi, kişisel masrafların kısılması yoluyla özveriye güzel bir örnek oluşturuyordu.) Çeşitli alışkanlıklarımızdan, en azından taarruz boyunca fedakarlık ederek *tasarruf edeceğimiz* paraları örgüte aktarmak, şaşırtıcı sonuçlar verecek bir yöntemdir.

Gelirleri artırmanın yolları ise sınırsızdır. Ek işte çalışıp, fazla mesai yapıp, yaratıcılığı kullanarak, el hünnerlerini değerlendirerek, ek gelir kaynakları bulup bu gelirleri örgüte aktarmak, yani *emek eğitiminden geçmek*, sürecin önemli bir yönüdür. Ancak, genellikle burada durulmaz. Parti üyesi, hedefi aşmak için *dışarı açılmak* durumunda kalır.

Bu, yeni bir işçiyi taarruza katılabilmek, onun gönlünü ve kafasını partimize kazanmak için çalışmak demektir ki, ister istemez, ideolojik yetişkinliğin geliştirilmesi ve yığın çalışmasının yetkinleştirilmesi gibi hedefleri ön plana çıkarır. Bu taarruzda hangi konuda eksikliklerimi gidereceğim, hangi kitapları okuyacağım, gazete dağıtımını kaç adet artıracam, hangi yeni bölgeye gireceğim, kaç okuma gurubu kurup, kaç sendikada etkinliğimi artıracam vb. sorular, bu hedeflere ilişkindir.

Daha geniş çevrenin, hedef koyup "düzenli katkı" taahhüdünde bulunarak, bu olmazsa bağış yoluyla, *gönlünden kopan ne varsa onu* vererek taarruza katılmasının sağlanması için aktif bir yığın çalışması gerekir. Bu, hem partinin çevresini genişletir, dostlarımızın sayısını çoğaltır, hem o güne dek farkında bile olunmayan engin olanaklar yaratabilir. Sonuçta da hedefin aşılmasını kolaylaştırır.

Özveri taarruzuna yeni katılan örgüt ya da yoldaşlarda, hedef saptarken doğal bir endişe, ürkek yaklaşım genellikle gözlenir. Ancak, hedefi gerçekleştirme deneyiminin devrimci mantığı yaşanarak öğrenildikçe, ertesi yıla bu tutum değişir. Taarruza bir hedef saptayıp taahhütte bulunarak katılma, bu taahhüdün gerçekleşmesi için yaratıcılığı, görülen olanakları zorlama, görülmeyenleri farketme, sihirli sonuçlar

doğurur. Bir yılın sempatizanlarının, taarruz eğitiminden geçtikten sonra, ertesi yıl pırıl pırıl parti üyeleri olarak karşımıza çıkmaları, bu nedenle sık raslanan bir olgu olmuştur.

Taahhüdün yarım bırakılmaması, hedefin aşılarak yerine getirilmesi çeşitli açılardan önemlidir. Bir kez, kişi verdiği sözü yerine getirmeli, sözünün eri olmalıdır. Ama asıl önemlisi, hedefli katılma, bu hedefi gerçekleştirmek için çalışma, kişiye kendi potansiyelinin sınırsızlığını gösterir. Belki o güne dek farkında bile olmadığı enerji ve yaratıcılığı *açığa çıkarır*. Kendisini üstün ve zayıf yönleriyle daha yakından tanımaya katkıda bulunur. Girişimci, cesaretli tutumu geliştirir. Sonunda, bireyci yönleri törpülenmiş, kolektif çabanın tadını almış, kendine güvenli, kararlı insanlar yaratır. Böylece, koşulları değiştirmeye yönelik devrimci eylem içinde, insanın kendisinin de değiştiği, kendini aştığı kanıtlanır.

Genelin ve bütünü, ve yalnızca onun vidası olmak

Yürükoğlu yoldaş, 7.Taarruz'un kapanış gecesinde yaptığı konuşmada, yoldaşlarımızda, "uzun süre birlikte çalıştığı kolektifin değil, kendi sorumluluk alanı olan işin değil, genelin ve bütünü ve *yalnızca* onun vidası olduğumuz anlayışını daha da geliştireceğiz" diyordu.

Bu, partinin çıkarının, üyelerin kişisel çıkarlarından önde geldiğini, bunun da önünde devrimci savaşımın çıkarlarının durduğunu, yoldaşlarımızın yetiştirilmesinde bu yöne özel dikkat verileceğini anlatıyordu.

Gerçekten, her özveri taarruzu, parti üye ve sempatizanlarında, "örgüt için üretip örgüt için çalışma" ya da "her özveri parti için" anlayışını tazeleyen, bilinçleri "rektifiye eden" bir eylemdir. Özveri taarruzu, bireysel, kesimsel çıkarları, kolektif çıkarın içinde yoğunmayı, bununla bağlı olarak *sosyalist yarışma* ruhunu yükseltirken, *yoldaşça dayanışma* ve *yardımlaşmayı* sonuna dek geliştirmeyi hedefler. Taarruz, yoldaşlarımızı ortak hareketin, toplu özverinin, yoldaşça güvenin, yüce bir amaç için alınteri dökmenin, en önemlisi çelik disiplinli bir örgüt olmanın anlamını yaşamda gösterir.

Türkiye Komünist Partisi'nde Leninçilerin elinde doğan, daha baştan "burjuvaziye karşı savaş, oportünizme karşı savaştan ayrılmaz" ana belgisiyle yürütülen özveri taarruzunun, 13 koca savaşım yılı boyunca komünistlere bu yönde katkısı büyük oldu. Bu süre içinde komünistler ve işçi sınıfımız, devrimci durumun kavga ateşlerini de, faşizmin karanlığını ve çözümlü gidisini de yaşadı. Bugün devrimci durumun eşğine geldiğimiz, her köşeden kavgaya çıkan işçinin sesinin duyulduğu bir dönemdeyiz. Ve artık işçi sınıfının elinde, sahip olmakla övüneceği bir silah var: Özveri taarruzlarının ruhunda eğitilmiş, oportünizmden arınmış, disiplinli, özverili, devrimci Marksizmin bayrağını yüksekte dalgalandıran, fabrikalardan, 1 Mayıs alanlarından ses veren Türkiye Komünist Partisi!

Türkiye'ye devrim, işçi sınıfına illegal komünist partisi gerek!

İnanç, özveri, emek — sarsılmaz parti demek!

Yarının devrimi için, haydi bugün özveri taarruzuna! Özveri için ileri!

